

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ กุฏิหลวงตา สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๙

ธรรมอย่างเดียวกันเท่านั้นสัตว์โลกยอมรับ

(เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น) ใครมาหาโทรศัพท์แก๊ง ๆ ก๊ง ๆ อยู่ มีที่ไหนปาเข้า ปาให้หมดนะ เข้ามาที่นี่ไม่ได้ จิก ๆ แฉก ๆ เหมือนหมาขี้เรื้อน จิก ๆ แฉก ๆ เกานุ่นเกานี้ อำนาจกิเลสมันลืมหืมตัวไปเลย เมื่อมันหนาเข้า ๆ มันลืมหืมตัว (ถวายสร้างเจดีย์ ๑๐,๐๐๐ บาทครับ) เจดีย์ก็เจดีย์ละ เรายังไม่พูดเจดีย์ตอนนี้ เพราะไปมอบแล้ววันนี้ก็เลยพัก เครื่องเสียก่อนซิ มีแต่หมุนตัว ๆ มันตายได้นะคน เลยพักเครื่อง วันนี้เท่าไร (สี่ล้านสองแสนห้าหมื่นห้าพันห้าร้อยบาทครับ) วันนี้ไปมอบไว้แล้ว สี่ล้านสองแสนห้าหมื่นห้าพันห้าร้อยบาท พักเครื่องไว้ก่อน ที่นี้ไม่กล่าวถึงระยะระยะนี้จนกลับไป มาที่หลังตั้งใหม่ พักเครื่อง

นี่ก็ช่วยอันหนึ่งโลก เราช่วยโลกอีกอันหนึ่ง ถ้าเอาแต่นั้นหมดโลกก็ไม่ได้ เราแบ่งสันปันส่วนอย่างนั้นนะ เพราะเราไปที่ไหนเราทำประโยชน์เพื่อโลกทั้งนั้น เราบอกเราไม่เอาอะไร บอกตรง ๆ ไม่เอาอะไร มีเท่าไร ๆ ก็ออกหมด อย่างวันนี้ไปเห็นผ้าตอนเย็น ออกไปดูที่เขাপลูกริทยุ (สร้างห้องส่งใหม่) เดินเข้าไปเห็นเขาขนของอะไรใส่รถ เราเลยเข้าไปดู พวกผ้าขางผ้าขาวมีมาก มีมากแยกออกไปทำประโยชน์ทางนี้ซี ทางนั้นไปก็จะไปทำประโยชน์แบบเดียวกัน ไม่ได้เอาไปเก็บหมักเก็บหมมสิ่งสมอะไรไว้ ไปทำประโยชน์ทางนั้น

หลักใหญ่ก็คือโรงพยาบาล ทุกโรง ๆ จะได้โรงละหนึ่งไม้ ๆ วันหนึ่งหลาย ๆ โรง หลายโรงเท่าไรก็หลายไม้เท่านั้น ที่นี้มันก็มีพอสมควร วันนี้เขาจะขนผ้าไม้ไป เราเห็นมันมากพอแล้ว ให้เอาเท่านี้พอ จากนั้นก็บอกกับนวลจะพิจารณาแจกใครต่อใคร ซึ่งเห็นสมควร อย่าแจกสุ่มสุ่มห้าไม่ได้ นะ คือเห็นแก่พวกของตัว ญาติของตัว อย่างนั้นไม่ได้ นะ ต้องเห็นแก่คนจน ถูกโหมที่ว่านี่ ใครมีความจนตรอกจนมุมมากน้อยเพียงไร นั้นเป็นผู้สำคัญที่ควรจะได้รับ ว่านี่เป็นญาติของเรามิตรของเรา เหมือนอย่างนายกฯ เหม็นคลุ้งอยู่เดี๋ยวนี้ ญาติของเรา ๆ เห็นไหมล่ะ มันเป็นอย่างนั้น

แต่นี้เราไม่ให้ทำ ไม่ใช่ธรรมอย่างนั้น ไม่เป็นธรรม ว่าเอาไว้สำหรับแจกนี้ต้องเป็นผู้พิจารณาด้วยดีการที่จะแจกตามที่เราสั่ง ไม่ใช่แจกสุ่มสุ่มห้า ใครมีความจำเป็นอะไรค่อยแจกไป ๆ ว่าเราเป็นเจ้าของ เป็นอำนาจปาเถื่อนเข้ามาแล้ว นี่พวกของเรา พรรคของเรา ญาติของเรา เราจะให้แต่นี้ พวกนั้นไม่ให้ ไม่ได้สำหรับเรา คำว่า สัพพะสตตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายนี้ เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น ใครมี

ความจำเป็นที่ไหนไม่ว่าใกล้ว่าไกลช่วยกันไปเรื่อย ๆ นี่เราสั่งไว้แล้ว ก็ยังไม่ได้เน้นหนักมากนัก

จะมีใครคอยกำกับผ้าขาวที่นั่น (ให้ชายป้อม) ให้ชายป้อมกำกับผ้าขาวเหล่านี้คอยแจกใครต่อใคร (ยังไม่มาค่ะ) ยังไม่มา ไม่มาก็สั่งอย่างนี้เลยนะ ผ้าขาวเราจะสั่งนวลใหม่ คือเราบอกให้นวลเสียก่อนยังไม่ได้ต่อ ต่อไปนี้จะให้ชายป้อมเป็นผู้ควบคุม นวลเป็นแต่ผู้รักษา นี้ไม่มาเกี่ยวข้อง ชายป้อมเป็นธรรม นอกนั้นเป็นธรรมไม่เป็นธรรมเรายังไม่ไว้ใจ เราจึงยังไม่มอบให้ แจกให้คนที่จำเป็น ๆ มีความจำเป็นมากน้อยเพียงไรแล้วเราแจกให้ ๆ เพราะเอาไปนั่นก็ไปแจกแบบเดียวกัน พวกผ้าขาว อันดับหนึ่งก็คือโรงพยาบาล มากี่โรงได้กี่ไม้ ๆ ไปเลย สามโรงสี่โรงก็สามไม้สี่ไม้ แต่ที่สูงสุดที่เขามารับอาหารจากโกดังเราสูงสุดเก้าโรง ยังไม่ถึงสิบโรง แต่สี่ห้าโรงนี้รู้สึกจะเป็นประจำ อยากจะว่าแทบทุกวันเป็นประจำ เราก็ให้ ให้ไป

ผ้าขาวเอาไปก็เพื่อโรงพยาบาล แจกโรงพยาบาล นอกนั้นเป็นกรณีพิเศษใดที่ควรเราจะให้เราก็ให้ ไม่ใช่โรงพยาบาลเป็นใหญ่ขาดตัวทีเดียว นี่มาส่วนใหญ่โรงพยาบาล ปลีกย่อยก็แล้วแต่จำเป็นที่ไหนที่ควรจะให้ ให้เหมือนกันหมด ความจำเป็นมันเหมือนกัน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้อยู่ไกลอยู่ที่ไหนความจำเป็นซึ่งควรจะได้สงเคราะห์นั้นเหมือนกัน นั่น เราให้ตรงนั้น นี่ก็คอยดูแลคอยกำกับนะ ผ้าขาวที่ว่านี้ ให้ชายป้อมไปกำกับอีกทีหนึ่ง อย่างหนึ่งกำกับแต่เช้าเลย ควรกำกับตอนค่ำวันนี้ก็ดี ผ้าขาวที่นอกเหนือไปจากที่เรานำไปอุดรแล้ว เหลือเท่าไรให้ชายป้อมเป็นผู้กำกับ คอยสงเคราะห์ผู้ยากจน แล้วมีอะไร

ผู้กำกับ : เกี่ยวกับรัฐบาลครับ “ข่าวด่วนจากหนังสือพิมพ์และข่าวทางโทรทัศน์ เวลา ๖ โมงครึ่งวันนี้ วันนี้ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๕๙ มีรายงานข่าวจากทำเนียบรัฐบาลแพร่สะพัดตั้งแต่ตอนบ่ายว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้เลือกผ้าทางต้นทางการเมือง โดยวิธีการยุบสภาแล้ว

หลวงตา : เลือกอะไร (เลือกผ้าทางต้น) ผ้าทางต้นทางการเมือง แล้วยุบสภาแล้ว ยุบสภาแล้วมันเป็นทางโล่งหรือที่นี้ ยังเป็นปัญหา (ยังเกะกะอยู่ละครับ) อย่างนั้นจะว่าผ้าทางต้นได้อย่างไร มันตันนั่นแหละ ว่าอย่างนั้นเลย

ผู้กำกับ : พ.ต.ท.ทักษิณได้เตรียมเข้าเฝ้าในตอนเย็นวันนี้เวลา ๑๗.๐๐ น. รายงานข่าวยังระบุอีกว่า การเข้าเฝ้าดังกล่าว เป็นการเข้าเฝ้าเพื่อขอรับพระราชทานพระราชกฤษฎีกายุบสภา รวมทั้งพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม คณะรัฐมนตรีชุดใหม่ เพื่อทำหน้าที่เป็นรัฐบาลรักษาการในช่วงเลือกตั้ง อย่างไรก็ตามก็มีรายงานข่าวอีกกระแสหนึ่งแจ้งว่า การเข้าเฝ้าครั้งนี้เป็นการนำรายชื่อคณะรัฐมนตรีใน

รัฐบาลทักษิณ ๒/๔ ขึ้นทูลเกล้า โดยจะมีการปรับสองตำแหน่งแทนตำแหน่งที่ว่างลง โดยนายสรรอรรถ กลิ่นประทุม จะได้รับการแต่งตั้งกลับเข้ามาอีกครั้ง และอีกตำแหน่งหนึ่งคือ นายสนธยา คุณปลื้ม แกนนากลุ่มชลบุรี ซึ่งอาจจะได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม แทนนางอุไรวรรณ เทียนทอง

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ขณะนี้มีรถถ่ายทอดสดของทางช่อง ๙ อสมท. มารอถ่ายทอดสดที่ทำเนียบรัฐบาลแล้ว ล่าสุดผู้สื่อข่าวรายงานว่า หลังจากกลับจากการเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ได้ตัดสินใจยุบสภา และจะแถลงรายละเอียดถึงเหตุผลให้ทราบทางสถานีโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจ ในเวลา ๒๐.๓๐ น.วันนี้ จบข่าวครับ

หลวงตา : เราก็ยังไม่เข้าใจ มาอ่านให้เราฟังเราก็ถามละซิ การบ้านการเมืองเขามาอ่านให้ธรรมฟัง ธรรมก็ฟัง แล้วธรรมสงสัยตรงไหนที่ควรจะถามเราก็ถามละที่นี้ ก็มาอ่านให้เราฟัง ถ้าไม่อ่านอยู่ของเขา เรื่องของเขาไป.เรื่องธรรมเป็นธรรมไป อันนี้แห่เข้ามานี้ ธรรมก็คึกคักบ้างซิ ก็ไม่ใช่ธรรมของคนตายนี่วะ คำว่าผ่าทางตันที่เอาใครต่อใครมาตั้งนั้นเป็นใคร เป็นพวกเปรตพวกผีคนก่อนนั้นหรือมาตั้ง ฟันขึ้นมา

ผู้กำกับ : ให้ประชาชนเลือกใหม่

หลวงตา : ไหนว่าเสนอมาอะไรๆ นี้ (ยุบสภาเฉยๆ) แล้วใครสองคนสามคนนี้มาอย่างไร (นี่เขาตั้งรัฐบาลใหม่เปลี่ยนสองตำแหน่งตามข่าว) หลายตำแหน่งมาอย่างไร ยุบสภาแล้วมาตั้งตำแหน่งอะไรอีก

ผู้กำกับ : ระหว่างที่ยุบสภา ก่อนจะมีการเลือกตั้งมีรัฐบาลใหม่ รัฐบาลเก่าต้องรักษาการณ์ไปก่อน

หลวงตา : พุดง่าย ๆ ก็ว่า รัฐบาลเก่าก็คงอำนาจไว้ตามเดิมไม่ใช่เหรอ เอาคนนั้นออก เอาคนนั้นมาแทน

ผู้กำกับ : อำนาจไม่เหมือนอำนาจอย่างเดิม อำนาจตอนหลังนี้บประมาณอะไรต่าง ๆ ไม่สามารถจะเพิ่มได้ เขาให้สิบบาทก็ใช้สิบบาทไป จะเพิ่มเป็นร้อยไม่ได้

หลวงตา : แสดงว่านั่นก็ยังเป็นใหญ่ตามเดิมไม่ใช่เหรอ (ใหญ่ชั่วครวครับ) ใหญ่ชั่วครวก็ชั่วครว เพียงชั่วครวไม่กี่ชั่วโมง เอาเงินในคลังหลวงให้หมดก็ได้ ยากอะไร รีบตัดสินใจใส่ปี่วะ ๆ ระเบิดนิวเคลียร์ปัง คลังไหนก็แหกไปได้ในชั่วระยะนั้นเราป่า ๆ อย่างนี้มันอดถามไม่ได้นะ (คลังหลวงเขาไม่กล้าแตะหรอกครับ) คลังหลวงของเขานั้นแล้ว พุงหลวงนั้นนะ ไม่รู้เหรอ พุงหลวงของเขานั้นนะ เขาก็ต้องเสกขึ้นชีว่าคลังหลวง ยกขึ้นหน่อยซิ ก็พุงหลวงที่มันเคยสะแตกมาแล้ว ออกก็ออกไม่เคยอะไรกับ

ใครเรา ถ้างงได้ออกไม่มีดอยใคร สามโลกธาตุไม่เคยหวั่นเรา ธรรมเป็นอย่างนั้น ออกผิง ๆ เลย มีช่องว่างตรงไหนก็สอดเข้าไปซิ ว่างตรงไหนก็สอดเข้าไปซิ จะว่าอย่างไร

เราก็ฟังไปอย่างนั้นแหละ เขาว่าอย่างไรก็ว่า มาอ่านให้เราฟังเราก็ฟัง ข้อไหนสงสัยเราก็ถามบ้างเท่านั้นเอง เราไม่ได้ไปเป็นรัฐบาลนี่วะ จ้างให้ไปเป็นก็ไม่เป็น ไม่เป็นให้เป็นรัฐบาลปกครองสามโลกธาตุเราก็ไม่เอา จะว่าอะไรเพียงเท่านั้น ยกมาสยามแดนโลกธาตุให้ปกครอง ไม่เอา ปิดปั๊วะทันทีเลย ปกครองตอนนี้ก็ปกครองเพียงธาตุเพียงชั้นเท่านั้นแหละ ไม่มีอะไรปกครอง ปกครองเท่านั้น ส่วนกิเลสมันพังไปหมดแล้วปกครองมันอะไร

พูดให้มันชัดซิกการปฏิบัติธรรม รู้เห็นมาอย่างไรพูดได้อย่างจะแจ่ง เช่นเดียวกับเขาทำชั่วซ้ำลามกประกาศลั่นอยู่ที่นี่เขาก็ประกาศได้ใช้ไหม นี่เราทำไมประกาศไม่ได้เรื่องอรรถเรื่องธรรม เราก็ประกาศได้ นี่พูดถึงเรื่องการปกครอง เราไม่เอา สามโลกนี้มาให้เราปกครองเราก็ไม่เอา เพียงแต่ดูธาตุชั้นถึงกาลเวลามันแล้ว หือ ใช้ไม่ได้แล้วหรือติดผิงเดียวไปเลย อย่างมากก็มีแต่กำชับว่า อย่ามากุสลาให้เรานะ ว่าเท่านั้นเอง เราพอทุกอย่าง ไม่ต้องการกุสลา ออกุสลา เป็นสมมุติทั้งหมด นั้น ลงทีเดียว กุสลา ออกุสลาอะไรเป็นสมมุติทั้งหมดในสามแดนโลกธาตุ นั้นไม่ใช่สมมุติ แน่ๆ เอาให้มันเป็นอย่างนั้นซิ

จึงว่าไม่ปกครองใคร จะว่าตัวเองปกครองตัวเองก็ไม่เห็นมี มันเลยไปหมดเสียทุกอย่างแล้ว นี่ละการปฏิบัติธรรม ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เปิดหัวอกออกมา ทำความชั่วซ้ำลามกทางโลกเขาเปิดได้ตลอดเวลาจน ๒๔ ชั่วโมงเปิดได้ ไม่มีใครไปตำหนิตีเดียเขา ธรรมเปิดไม่ได้มีหรือ ธรรมเป็นธรรมสอนโลกโดยแท้ โลกไม่สงบร่มเย็นก็เพราะไม่มีธรรมนั่นเอง ธรรมแทรกเข้าไปตรงไหนมันก็สงบร่มเย็น ธรรมพูดไม่ได้มีอย่างหรือ เราก็พูดโดยความเป็นธรรม ในฐานะที่นำธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนโลก สอนได้ทั้งนั้นแหละ

อำนาจของกิเลสเป็นอย่างนี้แหละ มันมีแต่เอาไฟเผากันตลอดเวลา ชั่วเท่าไรก็บอกว่าดี ชั้ทั้งกองมันก็บอกว่าทองคำทั้งแท่งไปได้ละพวกนี้ มันเสกสรรปั้นยอ พวกหนอน หนอนมันเสกสรรปั้นยอ ใครชมเชยว่ามูตรคุณเป็นของดี ส่วนหนอนมันก็เห็นว่าดี ประเภทหนอนมันก็เป็นอย่างนั้นละ เวลาเราตายจะไม่มีใครพูดอย่างนี้นะ ไม่มี พูดเหล่านี้ก็ไม่ได้ยืมธรรมมาจากผู้ใด ไม่ยืมมาจากผู้ใด ไม่ขอจากใครทั้งนั้น ผางขึ้นจากหัวใจนี้ออกเลยเถียว

พระพุทธเจ้าเหมือนกัน สวาททั้งหลายเหมือนกัน ท่านไม่ไปทูลขออรรถขอธรรมจากพระพุทธเจ้าไปสั่งสอนสัตว์โลกนะ บรรดาสวาทไม่เคยมีแม้องค์เดียว พอบรรลุธรรมปั้งนี้ นิสสัยวาสนาของใครมีลึกลงหนาบางกว้างแคบขนาดไหน ท่านจะออกเต็ม

เหนี่ยวนิสสัยวาสนาของท่าน ท่านไม่ไปหยาบยืมจากพระพุทธเจ้า หรือไปขอกจากพระพุทธเจ้ามาอีกเลย นับแต่วันท่านบรรลุธรรม หรือตรัสรู้แล้ว อันนี้ก็ธรรมอันเดียวกัน ใจอันเดียวกัน ที่ควรแก่ธรรมเหมือนกันมาตั้งแต่กาลไหนๆ เวลามันรับกันแล้วก็เป็นอย่างเดียวกันหมด จะมีเก่ามีใหม่ที่ไหนไม่มี ธรรมแท้เป็นปัจจุบันตลอดเวลา ให้มันรู้ขึ้นชี้รู้ธรรมภายในใจ

ที่เรานำมาพูดทั้งหลายเหล่านี้แก่โลก โลกนี้เป็นโลกหยาบเราพูดเพียงเท่านั้นๆ ส่วนละเอียดใครรู้ได้เมื่อไรอยู่ภายในใจ ตลอดถึงเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม นั่นก็เป็นชั้นหนึ่งๆ เป็นส่วนละเอียดเป็นลำดับลำดับไป เลยจากนั้นแล้วคืออะไร นั่น อันนั้นใครรู้ได้ นอกจากพระอรหันต์เท่านั้น รู้ได้เต็มหัวใจด้วยกันหมด ท่านไม่ต้องถามกัน ธรรมประเภทนั้น นี่ละธรรมที่เลิศเลอสุดยอด สุดเอี่ยมของสมมุติทั้งหลาย ถ้าจิตไม่ถึงวิมุติแล้วเอี่ยมไม่ถึงธรรมประเภทนี้ มีใครคาดใครคิด

ขอให้เดินไปตามทางของศาสดาที่สอนเถอะ ไม่ผิด จะก้าวถึงธรรมชาตินั้นโดยแท้ ด้วยความสามารถของตนเอง ถ้าไม่ปฏิบัติ ไม่เอาจริงเอาจังก็เหลวไหลอย่างที่เป็นอยู่ นี่ ธรรมทั้งหลายก็เลยกลายมาเป็นเครื่องมือของกิเลสไปเสีย เช่นเรียนได้มากเท่าไรๆ ก็พองตัวขึ้นว่าเรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้ นี่เขามาตั้งเป็นสมุห์ไ้ปฏิบัติตั้งแต่อยู่ในโบสถ์ พอบวชออกมาแล้วก็ตั้งสมุห์ไ้ปฏิบัติพระครูพระคณ พาดขึ้นเจ้าฟ้าเจ้าคุณสมเด็จ สมเด็จชี้หมาอะไร กิเลสเต็มอยู่ในหัวใจ ไม่เคยสนใจกับบรรดากับธรรมชำระกิเลสนี้เลย มันจะวิเศษวิโสอะไร ตั้งเลยสมเด็จไปก็ตั้งชินะ

พระพุทธเจ้าตั้งบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย ท่านตั้งผู้บริสุทธิ์แล้ว เสริมเฉยๆ ท่านก็ไม่ติด เพราะเป็นส่วนเกิน เลิศทางนั้นทางนี้เป็นส่วนเกินทั้งนั้น ท่านพอทุกอย่าง ท่านไม่เอาอะไร นั่น พวกเรามีแต่คอยจะจับๆ อะไรตกมากัดบีบๆ กินบีบๆ หาเก็บตกไม่ได้เอาของจริงของดีมาใช้ เอามาแล้วมันก็เป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง หาความสุขไม่ได้เรียนมากเท่าไรเรียนชินะ เรื่องของโลกนี้เรียนเท่าไรก็เท่ากับเรียนฝันเรียนไฟ เป็นงจักรไปในตัวเองโดยลำดับ หาความสุขไม่มีในโลกนี้

ใครจะเรียนสูงขนาดไหนอย่ามาอวดธรรม คำว่าเรียนธรรมเฉยๆ นั่นก็เหมือนโลกนะ ถ้าไม่สนใจปฏิบัติธรรมก็เป็นธรรม จำได้เฉยๆ ไม่ได้เป็นสมบัติของตัวนะธรรมเป็นความจำ ความจำจะเป็นสมบัติได้อย่างไร มันหลงมันลืมนี่จะว่าไง ถ้าเป็นความจริงแล้วรู้ขึ้นมาภายในใจไม่มีคำว่าลบล้างเลื่อนไปไหน นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ธรรมของสาวกที่ท่านครองไว้ ครองธรรมประเภทจริงจัง เป็นสมบัติของท่านเต็มสัดเต็มส่วนแล้วท่านไปหาหยาบยืมจากผู้ใดมาสอนโลกละ องค์ใดก็ตามท่านมีนิสสัยวาสนาแค่ไหน ท่านก็สอนเต็มภูมิของท่านไป ท่านไม่ไปหาหยาบยืมมาจากผู้ใด จะไปทูลขอธรรมจาก

พระพุทธเจ้ามาสอนโลก ธรรมที่รู้ภายในใจนี้ไม่พอ ไม่เคยมี เต็มภูมิ ๆ ด้วยกันทั้งนั้นละ องค์ไหนที่ควรแก่ธรรมชั้นใด จะสอนหรือไม่สอนก็เป็นเรื่องของท่านเอง เป็นอย่างนั้น

นี่ก็ปฏิบัติมาเต็มหัวใจ เราหายสงสัยแล้วในธรรมทั้งหลาย เปิดโล่งไปเลย ใครจะว่าบ้างก็ว่า มันนอกเหนือจากสมมุติ หมาปากอมขี้เท่ามันเหนือหมดแล้ว ไม่สนใจกับใคร ธรรมชาตินั้นเลยไปทุกอย่างแล้ว พุดตามหลักความจริง นำออกมาสู่สมมุติพุดให้ฟัง ชั้นใดภูมิใดที่ควรจะให้เข้าใจได้แค่ไหนก็สอนตามชั้นตามภูมิของผู้ที่จะรับได้เท่านั้น ถ้าอะไรเลยภูมินั้นแล้วสอนก็ไม่เกิดประโยชน์ ก็เป็นอย่างนั้น เป็นชั้น ๆ ไป ท่านจึงว่า ธรรมะมีหลายชั้นหลายตอน

สอนฆราวาสญาติโยมเป็นแกงหม้อใหญ่นี้ประเภทหนึ่ง สอนพระผู้ตั้งใจปฏิบัติ ตามชั้นตามภูมิของธรรมนี้เป็นชั้น ๆ สอนผู้ที่จะก้าวเข้าสู่นิพพานอย่างรวดเร็ว ๆ นี้พุ่งเลย ส่งถึงทันทีเลย ผิง ๆ เลย ธรรมะไม่ใช่ประเภทเดียวกัน เผ็ดร้อนเด็ดขาดต่างกัน มากทีเดียว ธรรมะที่จะก้าวเข้าสู่นิพพานเป็นธรรมะที่เผ็ดร้อนเด็ดขาดที่สุดขาดสะบั้นไปเลยทีเดียว นั่น เป็นประเภท ๆ อยู่ในหัวใจของท่านนั่นแหละ ผู้ที่ควรจะได้ยินได้ฟัง ธรรมประเภทนี้ก็คือผู้ที่พ้นไปแล้ว หรือผู้สูงกว่านั้นสอนได้ ดิ่งขึ้นไป ๆ พระอรหันต์ สอนเต็มภูมิ ควรจะยกขึ้นขึ้นไหนท่านสอนเลย เพราะท่านเต็มภูมิแล้ว ผู้ไปศึกษากับท่านควรจะได้ชั้นใดภูมิใดก็สอน วันนี้ก็สอน วันหน้าก็สอน วันนี้อบรม วันหน้าอบรม ก็ค่อยคืบคลานขึ้นไป ค่อยเลื่อนชั้นขึ้นไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ผ่านได้

เพราะฉะนั้นจึงว่าใครอย่าเอาความรู้มูตรู้คู่ด ความรู้สัวม ๆ ถาน ๆ ชี้ติดอยู่นั้น ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลงติดอยู่นั้นเป็นสัวมเป็นถานอยู่โดยดีแล้ว แล้วจะไปอวด ธรรมได้อย่างไร สัวมถานกับทองคำทั้งแ่งไปอวดกันได้อย่างไร นั่นละพระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายท่านเลิศเลออย่างนั้นจึงมาสอนโลกให้เป็นที่ยอมรับกันได้ ถ้าไม่เหนือกว่าสัตว์โลกไม่ยอมรับ คำว่าธรรมอย่างเดียวเท่านั้นสัตว์โลกยอมรับ ผู้หนาผู้บาง ยังยอมรับ นอกจากคนตายแล้วแต่ยังมีลมหายใจฟอด ๆ ไม่มีความหมายอะไรเลย อันนั้นยกไว้เลย ท่านไม่สอน ท่านชักสะพาน ท่านก็บอกไว้แล้วปทปรมะ ท่านชักสะพาน หมดแล้ว ไม่เอาประเภทนั้น ไม่เกิดประโยชน์

อุคฆฏิตัญญู วิปจิตัญญู เนยยะ นี่สามประเภทท่านสอน อุคฆฏิตัญญู คือผู้ที่จะรู้ ธรรมได้อย่างรวดเร็ว เช่นอย่างเบญจวัคคีย์ทั้งห้า เป็นต้น รองลำดับกันมา จำนวน มากมายอยู่ในประเภทอุคฆฏิตัญญู รู้ธรรมได้อย่างรวดเร็ว ๆ ดิดผิงเลย ๆ วิปจิตัญญู ลดกันลงมานิดหนึ่ง ๆ แล้วก็ตามหลังกันไป ๆ ส่วนเนยยะนี้ทั้งจะขึ้นทั้งจะลง คือขึ้นก็ได้ ลงก็ได้ เนยยะผู้ควรแนะนำสั่งสอนได้ แผลออกแล้ว ผู้ควรจุดควรลากก็ได้ ธรรมลาก

ขึ้นก็ได้ กิเลสกลางก็ได้ ถ้าชี้เกี้ยวชี้คร้านอ่อนแอต่อแท้ไปเสียกิเลสก็กลาง ถ้ามีความ
ขยันหมั่นเพียรธรรมะก็ลากขึ้นได้ คนนี้อยู่ตรงกลางเนยยะนี้ ทั้งจะขึ้นทั้งจะลง ว่าจะขึ้น
เหอ จะขึ้นเหอ กำลังจะลง อ้าวจะลงเหอ กำลังจะขึ้น มันเป็นบ้ำอยู่พวกนี้พวกเนยยะ

ควรนำไปได้ละสามประเภทนี้ แต่ก็มีทั้งจะขึ้นจะลง อยู่กึ่งกลาง ถ้าควรจะขึ้นได้
ขึ้น ๆ คำว่าเนยยะนี้ก็มีขึ้นหยาบชั้นละเอียดต่างกันนะ เนยยะที่ควรจะไปได้ ๆ เป็น
จำนวนมากยิ่งกว่าส่วนต่ำนี้ก็ได้ เนยยะที่มีส่วนต่ำอยู่มากนี้ต้องฝึกต้องฝาดต้องฝืนต้อง
เอากันอย่างหนัก แล้วก็ก้าวขึ้นสู่ชั้นง่ายไป ๆ มีหลายชั้นนะคำว่าเนยยะก็ดี ไม่ใช่อัน
เดียวกัน เนยยะก็มีส่วนหยาบส่วนละเอียดอยู่ในนั้น นี่ละสามประเภท

พวกปทปรมะเรียกว่าตายทั้งมีชีวิตอยู่ หากำหาราคาไม่ได้ พุดถึงอรรถถึงธรรมนี้
เหมือนเอาดอกเอาหลาวไปแทงหัวอกมัน มันขัดหัวอกมันมาก มันเจ็บมันแสบมาก
เสียงธรรมเข้าไม่ได้พวกนี้ ถ้าเสียงกิเลสแล้วหมุนไปตามกันเลย ไม่มีวันคืนปีเดือน ตาย
ไม่เช็ดคือพวกกิเลสที่แสดงธรรม ถ้ากิเลสยังยอมรับธรรมอยู่แล้วไปได้ ๆ ปทปรมะไม่มี
ทางอันนี้ หมด ท่านชกสะพาน เป็นรูปคนก็สักแต่ว่าคน คือจิตใจไม่มีธรรมเลย มีแต่
กิเลสล้วน ๆ เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตนตลอดเวลา รอแต่ลมหายใจขาดเท่านั้น

คำว่านรกเมืองผี เมืองผีจะเป็นผู้ใด เมืองผีก็คือกรรมของผู้นั่นเอง แสดงตัว
ออกมาบังคับผู้นั้น ไม่ใช่ผีตัวไหน ๆ จะมาบังคับคนที่ทำความชั่วช้าลามกนี้ให้เป็นอย่าง
นั้นอย่างนี้ คำว่าจ่านรก ๆ จ่านรกของผู้นั้นแหละ ของผู้ทำไปนั้น กลับมาเป็นภัย กลับมา
เป็นเจ้าของอำนาจบาตรหลวงบีบบังคับผู้นั้นให้จมลงในนรก ดูให้มันชัดเจนซี คำว่าจ่านรก
จะพุดถึงเรื่องคนนั้นคนนี้นั้นมันห่างอยู่มากนะ ถ้าพุดขยับเข้ามาหาจ่านรก ก็คือกรรม
ของเจ้าของนั่นเอง มาบีบบังคับไฟเจ้าของ บังคับเจ้าของเอง จะมีใครที่ไหนมาบังคับ ไม่มี
ตัวของตัวเอง

พากันระมัดระวังนะทุกคน ธรรมประกาศล้นโลกมานี้เป็นเวลาหลายปี เฉพาะ
หลวงตานี้ได้ ๗ ปีแล้วที่ออกสอนพี่น้องทั้งหลาย สอนอย่างแม่นยำ ไม่มีตลาดเคลื่อน
ไม่สงสัยว่าสอนนี้ไม่ว่าธรรมชั้นใดจะผิดไป ไม่มี ถอดออกจากหัวใจสอนทั้งนั้น ๆ
เพราะฉะนั้นใครจะมาว่าอะไรฟ้องร้องประเภทไหน เहांว้อ ๆ แว้ว ๆ เราไม่สนใจละ ปาก
อมซี่ ปากเรานี้ปากอมธรรม ออกมาจากหัวใจที่เป็นธรรมล้วน ๆ แล้ว สอนโลกด้วยความ
ไม่สะทกสะท้านอะไร มันเหนือทุกอย่างจะมาสะทกสะท้านกับอะไรละ

นี่ละธรรมประเภทนี้ ฝึกอบรมได้ธรรมประเภทนี้ ที่แรกมันก็มีตนาสาโหด
เหมือนจะไม่เป็นผู้เป็นคนเลย แต่พยายามฝึกฝนอบรมไปหลายครั้งหลายหน ต่อไปก็
ค่อยเป็นผู้เป็นคน จิตใจก็ตั้งรากตั้งฐาน มีความสงบร่มเย็น แล้วกลายเป็นจิตที่แน่น
หนามั่นคง กระจายออกไปทางด้านปัญญา ที่นี้สว่างจ้า ๆ ฆ่ากิเลสเหล่า ๆ ๆ จนไม่มี

กิเลสตัวไหนติดใจได้เลย ขาดสะบั้นไปหมด ท่านเรียกว่าบรรลอรหัตบุคคล นี่ก็เพราะความเพียรไม่ถอยนั่นเอง

ฝึกได้ด้วยกันทุกคน เราจะถือว่าเป็นความดั่งามแล้วมอบให้คนนั้นคนนี่ ถ้าเป็นความเลวร้ายละมอบให้ตัวเอง ตัวเองกวนเอาหมด ความขี้เกียจขี้คร้าน ท้อถอยอ่อนแอ ความไม่เชื่อบาปเชื่อบุญ เชื่อกรรมทั้งหลาย กวนเอาไปหมด ๆ คนนี้หมดไม่มีค่าราคาเลย ยิ่งเหลือแต่ลมหายใจ คนเรายังมีเชื่อบาปเชื่อบุญมีทางจะไปได้นะ เชื่อบาปเชื่อบุญกระเทือนไปถึงสวรรค์หรือพรหมโลก ลงนรกอเวจีกระเทือนไปได้หมดถ้าลงเชื่อบาปเชื่อบุญแล้ว ถ้าไม่เชื่ออะไรเลยนี้จมตลอดตั้งแต่ยังไม่ตาย

ธรรมพระพุทธเจ้านี้เลิศสุดยอดแล้ว ภาคปฏิบัติเข้าคู่ยี่ชี่ชุดคั่นกัน หาที่ค้ำไม่ได้แล้ว เราก็เติมกำลังของเรา ในภาคปฏิบัตินี้ละที่ได้คู่ยี่ชี่ชุดคั่นหาธรรมพระพุทธเจ้า หยาบ ละเอียดจะเจอกันที่ตรงนั้น ตรงจิตตภาวนา อย่างอื่นอ่านไป ๆ ก็อย่างว่าแหละ เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง ลอย ๆ ไป เพราะเจ้าของไม่ได้ของจริง ที่นี้เวลาปฏิบัติไป พอธรรมปรากฏขึ้นมานี้ยอมรับ ๆ จิตใจมีหลักขึ้นมาแล้ว แน่นหนามั่นคง ๆ ไปเรื่อย ๆ พระพุทธเจ้าสอนที่ตรงไหนยอมรับ ๆ หมอบเลยที่นี้ ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว มันก็พุ่งละชีจิตใจ เชื่อธรรมแล้วพุ่งเลย ถ้าเชื่อกิเลสก็พุ่งลง เชื่อธรรมพุ่งขึ้น

ธรรมพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อย่าเอากาลเอาสถานที่เวลาเวลาซึ่งเป็นกลมายาของกิเลสมาทับมาถมมอรรณธรรม มรรคผลนิพพานนะ ศาสดาองค์เอกโดยแท้เป็นผู้สอนไว้ทั้งบาปทั้งบุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน สอนเรื่องกิเลสเรื่องธรรมศาสดาองค์เอกสอนไว้ถูกต้องทั้งนั้น ไม่มีที่จะไปแก้ไขดัดแปลงให้เป็นอย่างอื่นได้ นอกจากจะปฏิบัติตามที่ท่านสอน สิ่งใดควรละให้ละ สิ่งใดควรบำเพ็ญให้บำเพ็ญ ยากลำบากก็ให้บำเพ็ญตามศาสดา ละยาก เอายากลำบากก็ละ นั้น จึงเป็นผู้เชื่อครู

ถ้าเชื่อแต่กิเลสแล้วว่ายาก ถ้าทำความดียากเสีย ถ้าทำเรื่องความชั่วช้ำลามกง่ายนิดเดียว มันพอใจทำมันก็ง่ายละชิ หนักเหมือนกันเรื่องหนัก แต่มันพอใจทำ ก็เลยกลายเป็นของง่ายไป ถ้าสิ่งใดไม่พอใจมันก็ไม่ง่าย นิดเดียวก็ยาก ๆ นั้นเวลากิเลสบีบบังคับแล้ว ของดีง่ายนิดเดียวมันก็ยากไปหมด ถ้าสิ่งที่มันชอบใจแล้ว ยากขนาดไหนมันก็บีน นั้น

ได้พิจารณาเต็มส่วนแล้ว พุทธศาสนาเท่านั้นที่เป็นศาสนาโคโลกคู่สงสารมาดั้งเดิมตั้งกับไทนกาลใดมา ไม่มีใครลบล้างได้ คือพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ เป็นศาสนาแนวทางเดินเพื่อรื้อขนสัตว์ให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น นอกนั้นเราไม่ปฏิเสธกับศาสนาใด ถ้าจะรวมมาแล้วก็ศาสนาใดเป็นศาสนาที่

บริสุทธิ์ ผู้เป็นเจ้าของศาสนาใคร ผู้เป็นเจ้าของศาสนาเป็นผู้บริสุทธิ์คือศาสดาองค์เอก นอกนั้นเจ้าของศาสนาก็เป็นคลังกิเลส ๆ เชื้อถือได้หรือไม่ได้พิจารณาก็แล้วกัน

ผู้ที่กิเลสสิ้นไปจากพระทัยแล้วคือศาสดาองค์เอก ไม่ว่าพระพุทธเจ้าองค์ใดมาตรัสรู้เป็นศาสดาองค์เอก คลังแห่งธรรมล้วนๆ เต็มในพระทัยท่าน มาสอนโลกจึงไม่มีผิดพลาด เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วๆ ทั้งนั้น นี่คือศาสดาทุกพระองค์ท่านจะมาเป็นแถวเป็นแนวกันโดยลำดับอย่างนี้ละ นี่ละธรรมแท้มีแบบมีฉบับ กิเลสไม่มี จะเป็นศาสนาใดก็ตามไม่มีแบบมีฉบับ ถ้ากิเลสเข้าไปแทรกอยู่ในนั้นแล้วหาแบบฉบับไม่ได้ หาหลักหาเกณฑ์พอจะยึดจะเกาะไม่ได้ ถ้าเป็นเรื่องของธรรมยึดได้เกาะได้ทั้งนั้น เพราะเป็นความจริง เล็กน้อยก็ตามก็เป็นของจริงด้วยกัน ใบห้าใบสิบใบร้อยใบพันเป็นธนบัตรจริงด้วยกัน ใช้ได้ด้วยกันทั้งนั้น นั่น

ให้ยึดให้ตึนะ ศาสนาพุทธเราเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เรายอมรับเรียกว่าร้อยหรือล้านเปอร์เซ็นต์ หาทางคัดค้านไม่ได้เลย พิจารณาไปที่ไหนความรู้ที่นั่นละมันเป็นพยานกัน รู้ไปเท่าไรพิจารณาไปเท่าไรเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงรู้แล้วเห็นแล้วทั้งหมด แล้วเราจะมาทะนงตัวอวดดีได้อย่างไร รู้ตรงไหนเป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงรู้แล้วสอนไว้แล้วๆ ไม่ได้นอกเหนือจากที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้เลย สิ่งที่เรารู้เราเห็นนั้นนะอยู่ในกรอบแห่งธรรมที่ทรงสอนไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรมทั้งนั้น ตรัสไว้ชอบแล้วทั้งหมด ดำเนินตามนั้นเราก็ต้องรู้ต้องเห็นไปตาม

เวลานี้กำลังหนานะกิเลสหนามากทีเดียว พูดให้เต็มปากเถอะ เพราะมันรู้เต็มหัวใจ การพูดออกมาไม่ใช่เพื่อความเสียหาย ตำนานิตีเตยนสิ่งชั่วช้าลามกเพื่อชะล้างมันเสียหายไปไหน กิเลสมันทำคุณประโยชน์ให้คนอะไรบ้าง นอกจากพาให้ล้มให้จมแต่ธรรมมีมากมีน้อยจุดลากขึ้นทั้งนั้น ควรที่จะมาชะมาล้างมาจุดลากตนเอง นี้พูดอย่างกล้าหาญชาญชัย พูดไม่สงสัย ถอดออกมาจากหัวใจมาพูด ไม่ได้ลุ่ม ๆ คลำ ๆ นั้น ๆ นี้ ๆ ไม่มี เป็นอยู่ในหัวใจเต็มเม็ดเต็มหน่วย

เพราะฉะนั้นการสอนโลกได้เคยพูดให้ฟังแล้ว ตั้งแต่ก่อนที่เรียนปริยัติอยู่การสอนโลกทั้งหลายก็เหมือนพระเจ้าพระสงฆ์ท่านสอนทั่วๆ ไป สำนวนโวหารก็ได้มาจากความจดความจำว่าไปเรียบๆ ธรรมดาๆ ทั้งๆ ที่ตัวก็ไม่ได้แน่นอนในอรรถในธรรมที่ตนสอนเขาที่ตนเรียนมา เพราะหัวใจยังไม่ได้หลัก ก็สอนไปอย่างนั้นละ ถ้ามีผู้มาทักว่าทำไมจึงสอนอย่างนั้น ก็ตำราท่านว่าอย่างนั้น อิงไปหาตำราเสีย พอรอดตัวได้ แต่ทางปฏิบัติไม่เป็นนะ เพราะเหตุไรจึงว่าอย่างนั้น เพราะเหตุนั้นขึ้นทันทีเลย รับกันปึงๆ เลย

ที่สอนโลกเราจึงไม่สงสัย ในธรรมทุกชั้นไปเลย เราไม่สงสัย เอา ใครจะฟังก็ฟังเราเชื่อเราแล้ว ปฏิบัติตามเรา เชื่อเราแล้ว เชื่อเราก็คือธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็นของ

แน่นอน ผ่านมาโดยลำดับลำดับ จนกระทั่งหายสงสัย ไม่มีอะไรที่จะทูลถามพระพุทธเจ้าแล้ว ว่าอย่างนั้นเลย มันเต็มหัวใจทุกอย่าง เต็มเปี่ยม นี่ละที่นำมาสอนโลกทุกวันนี้เราสอนอย่างนั้นนะ เราไม่ได้มีความเคลือบแคลงสงสัยบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน หายสงสัยทั้งหมด มันจำอยู่ในหัวใจจะไปถามใคร

ธรรมชาติเหล่านี้มีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ตั้งเดิมแต่กาลไหนๆ พระพุทธเจ้าพระองค์ใด มาตรัสรู้ก็มาเห็นอันนี้แล้ว ก็ต้องนำสิ่งที่รู้ที่เห็นเพราะทำลายมันไม่ได้ เช่น นรกลี้ภัยได้พระพุทธเจ้าจะทำลายหมดเลยนะ จะไม่ให้มีเหลือนรกเผาสัตว์โลกเลย จะให้มีตั้งแต่สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ไว้โดยถ่ายเดียว นรกลบทั้งหมดเลยถ้าลบได้นะ แต่นี่ไม่ว่าพระองค์ใดลบไม่ได้ทั้งนั้น จึงต้องสอนไว้ตามหลักความจริง ฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ให้หลักให้เว้นถ้าเป็นฝ่ายชั่ว ฝ่ายดีให้ยับยั้งตัวเองไป บำเพ็ญลงไป หนักแน่นลงไป นั่น ท่านสอนอย่างนั้น

เพราะทำลายไม่ได้ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ซึ่งเป็นของมีมาตั้งเดิมนับกัปนับกัลป์ไม่ได้เลย แล้วใครจะมาลบล้างได้ละ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทุกพระองค์ไม่มีพระองค์ใดสามารถที่จะลบล้างบาปบุญนรกสวรรค์นี้ได้เลย แล้วเราจะเก่งมาจากไหนจะมาลบล้างละ นอกจากฟังตามท่านแล้วปฏิบัติตามท่านนั้นละเป็นมงคลๆ โดยลำดับ เชื่อกิเลสมันไม่ยอมเอาอะไรละ กิเลสไม่มีเหตุผล ดันทุรังไปตามความชอบใจของตัวเอง ถูกทั้งหมด ถ้างงเจ้าของชอบใจแล้วผิดเท่าไรก็ถูกทั้งหมด เรื่องกิเลสตันทุรัง เรื่องธรรมมีเหตุมีผล ควรเชื่อ เชื่อ ไม่ควรเชื่อไม่เชื่อ นั่น พวกกันจำเอานะ

วันพรุ่งนี้เราก็จะได้กลับอุตรแล้วแหละ กลับไปก็ไปทำประโยชน์อย่างนี้แหละ เราไม่ได้อะไร เราทำประโยชน์เพื่อโลกโดยถ่ายเดียว เราไม่มีอะไรเพื่อเรา ว่าทำประโยชน์เพื่อเราเราไม่เคยได้มี ก็มีแต่อาศัยบิณฑบาตกับบรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลาย ศรัทธาที่นำมาถวายวันหนึ่งๆ ก็ฉัน จะฉันให้ตายก็ได้เห็นไหม อย่างสวนแสงธรรมนี่ อาหารเรียงรายกันมาตั้งแต่ปากน้ำนุ่น เห็นไหมปากน้ำทะเลหนุน เรียงรายกันเข้ามาจนกระทั่งถึงสวนแสงธรรม จัดนี้เข้ามาถวายจัดนั้นเข้ามาถวาย ค่อยยับเข้ามาๆ ตั้งแต่ปากน้ำ กว่าจะได้ฉันเกือบบายโมง มันมากหรือไม่มาก็พูดตามความจริง เห็นอยู่ด้วยกันทุกคน เป็นอย่างนั้นแหละจะว่าอย่างไร

กินให้ตายมันก็ตาย นี่ที่ว่าอาศัยบรรดาศรัทธาทั้งหลาย ก็อาศัยเท่าที่พุงมันอำนวย ถ้าเลยพุงแล้วตาย นอกนั้นไม่เห็นมีอะไร ส่วนธาตุชั้นธัมมอาศัยโลกก็บอกว่าอาศัยอย่างนี้ละ พอถึงวันของมันเท่านั้น ส่วนใจหมดโดยสิ้นเชิง ไม่อาศัยอะไร จะว่าละว่าถอนอะไรก็ไม่มี บอกตรงๆ เลย หมด จึงได้ชี้นิ้วได้เลยว่ามิเกล็ดตัวเดียวเท่านั้นที่

ขวางอรรถขวางธรรม ขวางหัวใจสัตว์โลก บีบบี้ไฟหัวใจสัตว์โลก นอกจากกิเลสแล้วไม่มีอะไร พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วเปิดโล่งหมด

สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ ไม่มีกิเลสตัวใดมาก็ดขวาง โลกเลยว่างเปล่าไปหมดเลย ว่างเปล่าอยู่ในหัวใจของท่าน สิ่งที่มีมองเห็นความว่างนี้มันเหนืออำนาจยิ่งกว่านี้มันทะลุไปหมดเลย มองเห็นอะไรก็เห็นแต่ความว่างนี้มันทะลุไปหมด นั่น อำนาจแห่งธรรมในหลักธรรมชาติของจิตที่บริสุทธิ์ ท่านจึงสอนไว้ว่า

สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต
 อุตตานุทัญญู อุหจ เอว มจจุตโตโร ลียา
 เอว โลกั อเวกขนตัม มจจุราชา น ปสสติ.

ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ นั่นฟังซิ พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าตามหลักธรรมชาติมันสูญเปล่าจริงๆ ในจิตของท่านผู้บริสุทธิ์ ถอนอุตตานุทัญญู ความเห็นว่าเราว่าเราออกเสีย จะฟังข้ามพันพญามัจจุราช คือความเกิดความตายทับกันนี้เสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่านี้ พระโมฆราชก็พิจารณา เพราะควรแก่ธรรมขั้นนี้แล้ว พระพุทธเจ้ายกธรรมขั้นนี้มาสอน พระโมฆราชก็บรรลุธรรมปิ้ง โลกว่างไปหมดเลย

ที่นี้ใครก็ตามบรรลุธรรมนี้ปิ้งว่างเหมือนกันกับพระโมฆราช นี่ยกพระโมฆราชมาเป็นเอกเทศพอให้เข้ากันได้กับภษิตข้อนี้ต่างหาก ถ้างจิตได้ดำเนินเข้าไปเป็นแบบเดียวกันหมด โมฆราชไม่โมฆราชว่างด้วยกันหมด สูญด้วยกันหมด ไม่มีอะไรมาผ่านหัวใจนี้ได้เลย นั่นเรียกว่า สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ เฉพาะอย่างยิ่งกิเลส นั่นละเป็นตัวสมมุติ มันมาขัดมาขวางมาผ่านหัวใจ พออันนี้ฟังไปแล้วว่างหมดเลย จึงได้ชี้นี้ว่า อ้อ สิ่งที่มาขัดมาขวางหัวใจไม่มีอะไร มีกิเลสเท่านั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปโดยสิ้นเชิงแล้วไม่มีอะไรมาขวางใจ ว่างไปหมด นี่ละภาคปฏิบัติตามทางของศาสดาที่สอนไว้โดยถูกต้อง พุทธยกเอกเทศเป็นพระโมฆราชมาให้เราทั้งหลายฟัง ปฏิบัติตามนั้นซี เป็นแบบโมฆราชทั้งหมด ว่างไปหมดเลย

เราไม่ค่อยมีเวลาว่าง ก็สังเคราะห์โลกนั้นแหละ ส่วนที่ว่าเอาเจ้าของ บอกชัดเจนเลยว่าไม่มี มีมากเท่าไรก็เพื่อโลก ๆ ๆ ทั้งนั้น ได้มาที่ไหนสงเคราะห์ได้หมด ไม่ว่าอยู่ที่ไหน ๆ ทำประโยชน์ให้โลก ไปที่ไหนเฉลี่ยไปเลย ๆ ไม่ได้ว่าที่นั่นเป็นนั่นที่นี้เป็นนี่เฉลี่ยไปได้ทั้งนั้นแหละ อย่างที่เราพูดถึงเรื่องราวผ้าขาวนี่ก็โรงพยาบาล โรงพยาบาลไหนก็ตามไปขอชื้อนะ ได้ทั้งนั้นแหละ เพราะโรงพยาบาลเป็นจุดที่จำเป็นมากคนไข้ ก็หมดปัญหาหมอก็ดี พยาบาลก็ดี เพราะคนไข้ไหลเข้ามา ๆ มารักษาแล้วเขามีเงินก็ให้ ไม่มี

เขาก็ไม่ให้ แล้วหมอบเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมในการดูแลรักษาเขา พอหายแล้วเขาไม่มีเงินให้เขาก็ไป หมอก็รับเคราะห์รับกรรมความจน

ต้องได้ช่วยเหลือ ทางโรงพยาบาลก็ต้องมาขอจากเรา เราก็ให้เต็มรถ ๆ ไป เป็นประจำมา โอ้ย เป็นสิบ ๆ ปีนะที่ช่วยมา ชื่อของมาเต็มโกดังเป็นประจำ เราอยู่ไม่อยู่ไม่สำคัญชื่อให้เต็ม พระเวรมืออยู่องค์ละเจ็ดวัน ๆ เป็นผู้คอยรับผิดชอบโกดังสิ่งของ อะไรบกพร่องพระเถรเหล่านี้จะคอยดูแลและคอยเตือนเขาให้หามาเพิ่มเติมเข้า เป็นอย่างนั้นตลอด ทางไหนมาก็ให้อย่างนั้น ๆ เหมือนกันหมด โรงพยาบาลไหนก็มา ทั่วประเทศไทยเข้าไปได้ทั้งนั้นแหละ ให้หมดทั่วประเทศ ก็เห็นว่าจุดนี้เป็นจุดจำเป็นมากที่สุดทีเดียว

เราจึงได้เข้าไปในจุดนี้ก่อน นอกนั้นทุกซัณฑ์ก็เป็นธรรมดา ไม่เหมือนกับคนเจ็บไข้ได้ป่วยจนตรอกจนมุมเข้าไปหาหมอ หมอไม่ดูแลได้อย่างไร เป็นหมอมารักษาคนไข้ก็ต้องดูแลรักษา พยาบาลก็ต้องดูแล ถ้าเป็นคนไข้คนทุกซัณฑ์จนรักษาหายแล้วเขาไม่มีเงินให้ จะเอาเขาไปฆ่ามันก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ใครจะไปฆ่าคนทั้งคน สุดท้ายก็ยอมรับเคราะห์เอา จน เขาหายไข้แล้วเขาก็ไป ไม่ได้เหมือนโรงพยาบาลกรุงเทพฯในเมืองนะ โรงพยาบาลไหนก็เป็นคลังแห่งเงินคลังหลวงอยู่นั้นแหละ คนนั้นเท่าไร คนนี้เท่าไร หมอว่าเท่าไรเขาไม่ได้คัดค้าน เขาต้องให้ตามหมอ เท่าไรนี่ เท่านั้น จ่ายตามนั้น ๆ

นี่หมายถึงโรงพยาบาลที่เป็นคนมั่งมี เจ็บไข้ได้ป่วยเข้ามารักษาเป็นอย่างนั้น แต่โรงพยาบาลที่เป็นสถานที่อยู่ของคนทุกซัณฑ์ยากไร้เข็ญใจนี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ไข้เต็มตัวแล้วก็วิ่งไปหาหมอ รักษาแล้วไม่มีเงินให้เขา หมอจะเอาไปฆ่าได้อย่างไร ก็ต้องปล่อยให้กลับบ้านกลับเรือน หมอรับเคราะห์เอง นี่ละที่โรงพยาบาลวิ่งมาหาเรากี่เพราะเหตุนี้เอง วันหนึ่ง ๆ สักเท่าไร วันละสี่ห้าโรงเป็นประจำ เป็นประจำตลอดมา แต่สูงสุดไม่เลยเก้าโรง มีเก้าโรงเท่านั้น เท่าที่เราสังเกตเรื่อยมา ไม่ถึงสิบ วันละสี่ห้าโรงเป็นธรรมดาทุกวัน ๆ เราช่วยมาอย่างนั้น

สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยไม่มีเหลือสำหรับเรา เราพูดจริง ๆ เราทำเพื่อประโยชน์แก่โลกเท่านั้น เราไม่ได้เพื่อเรา ทุกสิ่งทุกอย่างมันจำเป็นอะไรสำหรับเรา การบิณฑบาตก็ดังที่เล่าให้ฟังแล้ว ก็มีเพียงอาหารการบิณฑบาตเท่านั้น นอกจากนั้นไม่เห็นมีอะไรจำเป็น เครื่องใช้ไม้สอยก็เหลือเฟือ ๆ ต้องแจกจ่ายไปในที่ต่าง ๆ ตลอดมานะ ผู้ที่จนจนจริง ๆ เราไม่สงเคราะห์คนจนจนตรอกจนมุมจะไปสงเคราะห์ใคร ไปสงเคราะห์เศรษฐีเดียวเขาจะหาว่าบ้าไม่รู้ตัวนะ สงเคราะห์อะไรเขาเป็นเศรษฐีแล้วนั้น พวกกันจำเอาเทศน์ไปเทศน์มาก็ดูเอาซิหัวเข้าชันอย่างนี้ มันปวด ปวดไปปวดมา เทศน์ไปชันเข้าไปบรรเทาไป เดี่ยวคู่เดียวเหยียด เอาละเทศน์ก็เพียงเท่านี้ละ (สาธุ) มีความสวัสดิ์ทั่วหน้ากันนะ (สาธุ)

พระกัสสปะญาณหยั่งทราบท่านรู้สึกว่าจะเก่งมากอยู่นะ ท่านมีญาณหยั่งทราบ องค์นี้เด่นเรื่องญาณหยั่งทราบ พระกัสสปะเด่นมากทีเดียว ยกตัวอย่างเช่น ท่านพิจารณาดูความเกิดความตายของสัตว์โลก ท่านเข้าฌานแล้วก็พิจารณาความเกิดความตายของสัตว์โลก ทั้งสัตว์ทั้งบุคคลเกิดตายๆ ท่านพิจารณา จนปรากฏเป็นความอดทนระอาใจ โธ ทำไมพิลึกพิลั่น การเกิดการตายนี้พิลึกพิลั่นจริงๆ พิจารณาไปเท่าไรไม่มีสิ้นสุด เรื่องการเกิดการตายเคลื่อนตลอดเวลามากต่อมาก จนท่านรู้สึกระอาใจที่จะพิจารณาต่อไป เพราะมันมากขนาดนั้นการเกิดการตายของสัตว์

พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณทราบ มันมีอยู่อย่างนี้ละ “เอ้อ กัสสปะ อันนี้เป็นวิสัยของเราตถาคตโดยถ่ายเดียว ไม่ใช่วิสัยของเธอ อย่าพิจารณาให้เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าลำบากเปล่าๆ เพราะเรื่องเหล่านี้มันหนาแน่นอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่ใช่วิสัยของเธอ” บอกอย่างนั้นเลย “เป็นวิสัยของเราตถาคตและพระพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้น ที่จะทรงทราบตลอดทั่วถึง อยู่ในกรอบแห่งพระญาณหยั่งทราบหมด ไม่ล้นเหลือไปได้” แต่พระกัสสปะนี้ท่านพิจารณาไปท่านท้อใจแล้ว เพราะมันมากต่อมาก พระองค์จึงทรงเตือน ทั้งๆ ที่ท่านกำลังเข้าฌานพิจารณาโลกอยู่นั้น พระพุทธเจ้าเล็งญาณมาดู บอก “ให้หยุดกัสสปะ อันนี้ไม่ใช่วิสัยของเธอ พิจารณาไปก็อดทนระอาใจ” ก็ทรงทราบแล้วนี้ จะเหนื่อยเปล่า ไม่สิ้นสุด มากต่อมากอย่างนี้แหละ เป็นวิสัยของเราตถาคตและพระพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้น ที่จะพิจารณาให้รู้รอบขอบเขตตลอดทั่วถึงหมด

นี่วิสัยของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น รู้รอบหมด จะมากขนาดไหนก็รู้รอบหมด แต่พระกัสสปะเพียงเท่านั้นก็อดทนระอาใจ พระกัสสปะก็หยุดทันทีนะ พอพระพุทธเจ้าทรงเตือนไม่ใช่วิสัยของเธอ พิจารณาเท่าไรก็ทำให้อดทนระอาใจไปเปล่าๆ ไม่สิ้นสุด เป็นวิสัยของเราตถาคตและพระพุทธเจ้าทั้งหลายต่างหากที่จะพิจารณาให้รู้รอบขอบเขตหมด ไม่นอกเหนือจากพระญาณนี้ไปได้ มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นท่านจึงรับสั่งให้พระกัสสปะหยุด อย่าพิจารณาต่อไป พระกัสสปะก็หยุดเลยนะ กำลังพิจารณาอยู่ พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณมาเตือนเลย ท่านก็ทราบทันทีหยุดทันที

นี่ละวิถีของจิตละเอียดหรือไม่ละเอียด ท่านผู้ควรแก่กันรู้กันได้ทันที ที่ไม่เป็นคู่ควรนี้ไม่รู้ อย่างพระกัสสปะพระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณดู พระกัสสปะกำลังพิจารณาดูความเกิดตายของสัตว์โลก มันเหลือประมาณ ว่าอย่างนั้น ท่านรู้สึกมีความอดทนระอาใจ มันมากต่อมาก พระองค์ก็ทรงมายั้ง กัสสปะอันนี้ไม่ใช่วิสัยของเธอ พิจารณาไปก็อดทนระอาใจเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เป็นวิสัยของเราตถาคตและพระพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้น นั่นบอกเท่านั้น ที่จะรู้รอบขอบเขตหมด นั่นฟังซิว่าหมดเลย

นั่นละความสามารถต่างกันอย่างนั้น พระกัศสปะพอพิจารณาไปอ่อนใจแล้ว ไม่ถึงไหน พระพุทธเจ้าจึงมาเตือนยับยั้งให้หยุด คือมันมากเกินไปประมาทเกินกว่าวิสัยของเธอจะพิจารณาได้ เป็นวิสัยของพระพุทธเจ้าเท่านั้น นั่นบอก นี่ละความเกิดตายของสัตว์มากหรือไม่มากพิจารณาซิ ยังจะมาหน้าด้านว่าตายแล้วสูญอยู่หรือ พวกหน้าด้านก็คือพวกเรา ใครว่าตายแล้วสูญนี้พวกหน้าด้านเข้าใจไหม มีไหมศาลานี้พวกหน้าด้านเราอยากถามว่าอย่างนั้น ผู้ถามนี้หน้าบางหรือไม่บางไม่ต้องถาม เราไม่ให้ถามเรา เราถามพวกนี้ต่างหาก

เราจะไปปลงความเกิดความตายของสัตว์ปลงไม่ได้ มีมากก็ปักก็กลับหมุนอยู่อย่างนี้ตลอดการเกิดการตาย จนกระทั่งพระกัศสปะอดทนระอาใจความเกิดความตายของสัตว์มันมากต่อมากอย่างนั้น เลยอดทนระอาใจ พระพุทธเจ้าจึงมายับยั้งแล้วก็ให้หยุด อย่าพิจารณา ไม่ใช่วิสัยของเธอ พิจารณาไปก็อดทนระอาใจเปล่า ๆ นั่นแหละเป็นวิสัยของเราตถาคตและพระพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้น ที่จะพิจารณารู้รอบขอบชิดหมด ไม่มีอะไรจะเลยพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าไปได้ นั่นละต่างกันอย่างนี้ละ พุทธวิสัยกับสาวกวิสัยต่างกัน

วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ทองคำตั้งแต่เช้ายันค่ำ ได้ ๒๐ บาท ๒๐ สตางค์ ทองคำที่ได้ตั้งแต่วันมาถึง คือวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๒๔ นี้ ได้ ๓ กิโล ๓๔ บาท ๔๙ สตางค์ มาได้ ๙ วัน ๑๐ วันได้ ๒ กิโล

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz